

lede økonomiske politik, består der i øjeblikket beklageligvis ingen mulighed for en generel nedsættelse af pensionsalderen.

En virkelig god anvendelse af skatteyderpenge er at give den, der har puklet i årtier, økonomisk mulighed for at nyde nogle gode år, før helbredet begynder at skrante.

Forslag om at nedsætte den almindelige folkepensionsalder fra de nuværende 67 år nyder derfor hos fremskridtspartiet den største sympati.

Men vi har ikke noget at have sympatien i. Det er ikke vor skyld, men den hidtil førte politik, som har skabt vore store underskud på betalingsbalancen. Det er jo i virkeligheden blot et termometer, som siger, at der bliver produceret for lidt her i Danmark. Og når vi skal producere mere for at undgå fremtidig gældsætning og for at tilbagebetale med rente og rentes rente de 72 mia kr., vi allerede skylder væk, skal der bestilles mere i Danmark. Derfor er tiden ikke til, at flere kan få lov til at gå tidligere på pension.

De, som er nedslidt for det 67. år, skal imidlertid – som alle andre, der er i social nød – have rundelig hjælp fra samfundet.

I øjeblikket drejer det sig om, at ca. 150.000 af de ca. 265.000 personer, der hører til gruppen af de 62-66-årige, får forpension af en eller anden art.

Lovkriteriet er desværre ikke altid, at de pågældende ikke kan udføre arbejde. SV-regeringen gennemførte, at skatteyderne betaler milliardbeløb til den efterlønnsordning, hvis hovedkriterium er, at man har betalt fagligt kontingent igennem en tilpas lang årrække.

Et sådant misbrug vendte fremskridtspartiet sig imod (se nærmere herom bl. a. FREMSKRIDT 1978-10 side 5).

Efterlønsgifterne i 1980 udgør ca. 69 millioner kroner pr. 1000 lønmodtagere, og det vil sige, at der allerede i 1980 bliver tale om en belastning af statsfinanserne på over 3 milliarder kroner.

De, som en gang er gået på efterløn, vil bevare deres efterlønnsrettigheder fuldt ud også i fremskridtssamfundet, men loven vil blive ophævet for fremtidige efterlønnsansøgere.

Almindelig nedsættelse af pensionsalderen til 62 år for personer med lav indtægt (skønsmæssigt ca. 35.000) blev foreslået af de radikale op til kommunalbestyrelsesvalget i 1978. Socialministeren kommenterede i folketinget den 24. januar 1978 dette forslag således:

»Forslaget er begrundet dels i ønsket om at skaffe arbejdspladser til personer under 62 år og dels i ønsket om at give mulighed for gradvis at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet. Regeringen

ønsker også flere i arbejde, men vi ønsker ikke pensionsalderen sat ned til 62 år som led i en beskæftigelsesforanstaltning. Vi ønsker således ikke pensionsalderen brugt som et konjunkturpolitisk redskab. Nu er regeringen heller ikke så pessimistisk som de radikale med hensyn til arbejdsløsheden. Af bemærkningerne til forslaget fremgår, at det høje ledighedsniveau antages at blive et mangeårigt problem. Jeg har mærket mig, at i hvert fald venstre heller ikke deler den opfattelse.«

Socialministeriets skrivelse af 29. maj 1978 til folketingets socialudvalg oplyste, at en pensionsalder-nedsættelse til 65 år ville koste skatteyderne 1,1 milliard kroner »efter skat«. Dette beløb i sig selv er vel ikke afskrækkende, men forholdet er jo det, at der, for at vi kan blive udlandsgælden kvit, er nødvendighed for, at alle, som kan arbejde, også pukler på med at skabe den fornødne produktion. Her har vi den afgørende bremse, der hindrer, at vi kan nedsætte den almindelige pensionsalder. Det vil være vanskeligt at gennemføre, før udlandsgælden er indfriet. Målet er herudover, at vor valutastilling over for udlandet kommer op på nettotilgodehavender svarende til ca. 10 procent af nationalproduktet, idet vi dermed i al fald har fået den fornødne økonomiske baggrund for at få den almindelige pensionsalder nedsat.

Personer under 67 år, der er uarbejdsdygtige af den ene eller anden grund, skal naturligvis have offentlig bistand. Denne bistand hører blot ikke under folkepensionslovgivningen, hvorfor denne lov ikke berører disse personer.

Dette sker ud fra den principielle opfattelse, at folkepension skal være en ret, man opnår ved at komme i en bestemt alder. Ikke en ydelse, man skal søge om for at kunne opretholde livet. Da forslagsstillerne er klar over, at der for mange er behov for førtidspensionering eller en hjælp i en kortere eller længere periode, inden folkepensionsalderen indtræder, har fremskridtspartiets finanslovbudgetter taget hensyn til, at det er en nødvendighed med rigelige midler til brug for invalidepensionstildelinger samt transbestemt hjælp af mere eller mindre permanent karakter.

Til § 3

De personer, der allerede har opnået ret til førtidspension, hustrutillæg, enkepension eller på anden vis har opnået en ret til større folkepensionsbeløb, end de opnår ifølge nærværende lov, bevarer denne ret. Fremskridtspartiet er åbent over for forhandlinger om, at sådanne beløb fortsat skal være pristalsregulerede.